

KAPITOLA PRVNÍ

Třetího prosince roku 1996 spáchala Mercedes Johanna Hollowellová společenskou sebevraždu. Dlouhá léta se potácela na pokraji srázu, například když na Den práce zkombinovala květinový vzorek s kostkami a k tomu si vzala bílé sandály, ale poslední hřebík do módní rakve byl ještě horší prohřešek než bílé sandály: na texaském vánočním plese měla vlasy rovné jako hřebíky.

Každý přece ví, že čím výš si děvče vyfouká vlasy, tím blíž je Bohu. Kdyby si Bůh přál, aby ženy vypadaly, jako když je olízne kráva, neinspiroval by muže k objevu pěnového tužidla, tupírovacích hřebenů a extra tužicího laku. Zplhlé vlasy jsou z módního hlediska naprostý hnus, prakticky zločin. Jako opít se před nedělní bohoslužbou anebo nenávidět fotbal.

Sadie byla vždycky trochu... mimo. Jiná. Ne sice úplně pošahaná – přinejmenším ne jako paní Londonová, která sbírá zatoulané kočky, hromadí časopisy a stříhá trávník obyčejnými nůžkami. Sadie měla spíš bláznivé nápady. Jako tehdy, když jí v šesti něco přeletělo přes nos a rozhodla se, že pokud bude kopat dostatečně hluboko, narazí na zlatou žílu. Jako kdyby její rodina potřebovala peníze. Nebo jako když si plavé vlasy nabarvila na neonově růžovou a rty si namalovala načerno. Zhru-

ba tou dobou přestala chodit i do volejbalu. Samozřejmě kdyby pánbůh požehnal její rodiče synem, byl by to fotbalista. Děvčata ale hrají volejbal. To je zákon. Jako jedenácté přikázání: holčičky nechtě hrají volejbal, jinak je v Texasu čeká věčné zatracení.

A co tehdy, když se rozhodla, že úbory pro tým rozleškávaček Lovettovy střední zavánějí sexismem, a vznesla na školu písemnou žádost o prodloužení třásní na šatech. Krátké třásně přece nejsou zdaleka tak velký prohřešek jako rovné vlasy.

Ale těžko někdo mohl Sadie její podivínství a výstřednost vyčítat. Vždyť se narodila rodičům až v pozdním věku. Její otec rančer Clive byl nekompromisní dřič, matka Johanna Mae zase opravdová jemná jižanská dáma. Laskavá, štedrá, a když se zakoukala do Clivea, její rodina i celé městečko utrpělo mírný šok. Clive byl o pět let starší než ona a tvrdohlavý jako mezek. Pocházel ze staré respektované rodiny, ale upřímně řečeno měl pověst mrzouta a slušnými způsoby zrovna nevyňikal. Na rozdíl od Johanny Mae, která získala několikrát titul královny krásy. Zvítězila ve všech soutěžích od Miss Peanut až po Miss Texas a z celostátního klání Miss America si odnesla druhé místo. Vyhrála by, kdyby porotkyně číslo tři nebyla jasná feministka.

Johanna Mae byla však nejen krásná, ale i chytrá. Usoudila, že není důležité, jestli manžel zná rozdíl mezi flétnou na hraní a flétnou na šampaňské. Šikovná žena si muže vždycky dokáže vycvičit. Podstatné je, jestli je v jeho možnostech si oboje koupit, a Clive Hollowell měl rozhodně peněz na rozdávání.

Po svatbě se Johanna Mae usadila v luxusním sídle na ranči JH a čekala, až se jí narodí děti, ale uběhlo patnáct let a nic. Vyzkoušeli snad všechny metody od plá-

novaného rodičovství až po oplodnění ze zkumavky, ale Johanna Mae nemohla otěhotnět. Nakonec se smířili s tím, že děti nebudou, a Johanna Mae se vrhla na charitu. Všichni se shodli, že je to naprostá svěťice, proto se ve věku jejích čtyřiceti let stal zázrak a Bůh ji odměnil dítětem. Narodilo se o měsíc dřív a Johanna Mae často opakovala: „Sadie se už nemohla dočkat, až vyskočí ven a začne všechny komandovat.“

Johanna Mae splnila jedinému dítěti každé přání. V šesti měsících přihlásila dcerku do první soutěže krásy a následujících pět let holčička posbírala hromadu korunek a šerp. Ale vzhledem k tomu, že měla sklony se na jevišti točit jak o život, zpívat trochu moc hlasitě a při závěrečné piruetě padat z pódia, nikdy úplně nenaplnila matčinu touhu po velkém titulu. Když Johanna Mae v pětačtyřiceti letech náhle zemřela na srdeční selhání, zemřely s ní i její touhy mít v rodině královnu krásy. Péči o Sadie převzal Clive, který rozhodně rozuměl více kravám a honákům než holčičce, jejíž střevíčky místo kravského hnoje zdobily štrasové nášivky.

Nicméně se usilovně snažil, aby ze Sadie vychoval dámu. Poslal ji do Školy elegance paní Naomi, aby získala zběhlost ve věcech, které neměl čas ji učit a ani na to neměl schopnosti, ale kurzy elegance nemohly nahradit každodenní ženskou domácí péči. Zatímco ostatní dívky po škole procvičovaly etiketu přímo v kruhu rodinném, Sadie si sundala šaty a pobíhala po ranči jako divoch. V důsledku poněkud schizofrenní výchovy sice uměla tančit valčík, krásně prostřít stůl a konverzovat s guvernéry, ale zároveň i klít a plivat jako kovboj.

Krátce po skončení střední školy si sbalila svých pět švestek, sedla do chevroletu a opustila otce i zašpiněné plesové rukavičky. Namířila si to rovnou na jakousi nóbl

univerzitu v Kalifornii. A jako by se po ní slehla zem. Dokonce i ubohého tátu přijela navštívit tak akorát jednou za uherský rok. A podle všeho se zatím neprovdala. To bylo skutečně moc smutné a navíc nepochopitelné, protože sehnat mužského přece není žádná věda. Dokonce i Sarah Louise Baynardová-Consecová, která měla tu smůlu, že se celá vyvedla po tatínkovi Velkém Buddym, jemuž se přezdívalo Bitevník Baynard, nakonec dokázala ulovit manžela.

Samozřejmě, na malém městě není zrovna z čeho vybírat, ale proto přece existují vysoké školy. Každý ví, že svobodná dívka se netrmácí na univerzitu kvůli studiu, přestože i to se může hodit – umět si spočítat momentální tržní hodnotu prababiččina stříbra není k zahození –, ale hlavní úkol je obstarat si manžela.

Například Tally Lynn Cooperová, Sadiina dvacetiletá sestřenice z matčiny strany – ta svého vyvoleného potkala na texaské univerzitě a za pár dní skončí pod čepcem. Její matka trvala na tom, aby jí Sadie Jo šla za družičku, což se zpětně ukázalo jako chyba. Tallyiny svatební šaty, velikost diamantu na zásnubním prstenu ani sázky na to, jestli strýc Frasier vydrží střízlivý až do večera, najednou nikoho nezajímaly a drbalo se pouze o tom, jestli si Sadie Jo konečně našla chlapa. To snad nemůže být takový problém, ani když jde o tak praštěnou holku s rovnými vlasy.

Sadie Hollowellová stiskla knoflík na dvířkách svého saabu a okénko sjelo o pár centimetrů níž. Škvírou dovnitř zafoukal teplý vánek a Sadie okénko pootevřela ještě o kousek. Prudší závan jí hodil do obličeje pár pramínek světlých vlasů.

„Podívej se mi na ten scottsdalský dům,“ řekla do svého blackberry, který měla přilepený u ucha. „Třípokoje na San Salvadoru.“ Zatímco její asistentka Renee zkoumala zmiňovanou nemovitost, Sadie pozorovala texaskou krajinu, která se míhala za okénkem. „Ještě pořád k němu nedali oznámení, že je prodaný?“ Občas agentura čekala pár dní, než předjednaný prodej zveřejnila – kdyby náhodou jiný makléř sehnal na poslední chvíli zájemce, který je ochotný dát ještě vyšší nabídku. Dárebači jedni mizerní.

„Už tam je.“

Sadie si oddechla. „Fajn.“ Za současné ekonomické situace se počítal každý úspěšný kšeft. Dokonce i drobné zakázky. „Zítřka ti brnknu.“ Zavěsila a strčila telefon do držáčku na pití.

Za oknem se odvíjela jednotvárná krajina – všude samá hnědá, nic než hnědá, jen občas z ní trčely stožáry větrníků, jejichž rotorové listy se v horkém texaském větru líně otáčely. Sadie zaplavily rozporuplné vzpomínky na dětství. Jakmile překročila texaskou hranici, znovu se probudily k životu. Zmatek první lásky a dávná přání, zklamání i ztracené příležitosti.

K nejstarším patřila vzpomínka na to, jak ji matka obléká na soutěž krásy. Postupem doby jí podrobnosti kolem akcí a všechny ty volánkové šatičky a přičesky splynuly dohromady a nakonec v paměti vybledly. Ale tehdejší pocity v ní zůstaly. Vybavovala si vzrušení a legraci, konejšivý dotek matčiny ruky. I úzkost a strach. Přála si uspět a udělat matce radost, ale nikdy to moc daleko nedotáhla. Matka nedokázala zakrýt zklamání, když její dcerka získala cenu za „nejlepší fotografii se zvířátkem“ nebo „nejlepší šaty“, ale hlavní korunku dostal někdo jiný. Na každé soutěži Sadie málem vypusti-

la duši. Zpívala ještě hlasitěji, natrásala se ještě usilovněji, ale čím víc se snažila, tím zpívala falešněji, častěji vypadávala z rytmu a občas i z pódia. Trenérka, která ji na soutěže připravovala, ji neustále nabádala, ať se přesně drží natrénovaného scénáře. Říd se pokyny. Ale Sadie ji samozřejmě neposlechla. Nikdy nedokázala do puntíku plnit příkazy.

Na matčin pohřeb si téměř nevzpomínala. Jen útržkovitě – dunění varhan, tvrdé bílé kostelní lavice. Smuteční slavnost po pohřbu na ranči, tety, které ji tiskly na levandulí provoněnou hrud. „Siroteček ubohý,“ notovaly si mezi sousty sýrových sušenek. „Co s tou opuštěnou chudinkou teď bude?“ Nebyla ani siroteček, ani chudinka.

Na otce měla jasnější vzpomínky. Ostře řezaný profil na pozadí modré oblohy. Jak ji velkýma rukama po každé vysadil do sedla, v němž se pak držela zuby nehety, aby mu stačila. Cítila tíhu jeho dlaně, když ji pohladil po hlavě a do mozolů se mu zachytilo pár jejích vlasů – tehdy stála před matčinou bílou rakví. Ve vzpomínkách jí zněla i ozvěna jeho kroků, když procházel kolem jejího pokoje, v němž s pláčem usínala.

Vztah s otcem nikdy nebyl jednoduchý ani přímočarý. Tlak a protitlak. Citová přetahovaná, v které vždycky prohrála. Čím víc na něm lpěla, tím víc ji odháněl. Nakonec to vzdala.

Dlouhá léta se snažila pořád někomu zavděčit. Matce. Otcí. Lidem v městečku, kteří očekávali, že bude neustále milá, slušně vychovaná holčička. Malá princeznička, královna krásy, k níž budou vzhlížet jako k její matce nebo k otcí. Na střední škole ji však všechny ty nároky už přestaly bavit. Odhodila těžké břemeno a začala být sama sebou. Když se na ty časy ohlédla, mu-

sela připustit, že někdy s ní asi nebylo k vydržení. Občas provokovala schválně. Jako když si obarvila vlasy na růžovo a rty namalovala černou rtěnkou. Nešlo o módní proklamaci. Nesnažila se najít vlastní svébytný styl. Pouze se zoufale pokoušela upoutat pozornost člověka, který večer co večer seděl u stolu naproti ní, ale tvářil se, že je pro něj vzduch.

Provokativní barva vlasů ani řádka nevhodných mláďenců nezabraly a otec ji jednoduše ignoroval.

Uplynulo patnáct let od chvíle, kdy si naložila věci do auta a zanechala rodný Lovett za sebou. Vracela se, jak to šlo. Občas na Vánoce. Párkrát na Děkuvzdání a jednou na pohřeb tety Ginger. To bylo před pěti lety.

Stiskla knoflík a okénko sjelo až dolů. Vítr jí rozfoukal vlasy a zahryzalo v ní špatné svědomí, když si uvědomila, že naposledy viděla otce před třemi lety. Tehdy ještě bydlela v Denveru, kam přijel na národní dobytčářskou výstavu.

Stiskla knoflík a okno zavřela. Nerada si to připouštěla, ale opravdu otce už neviděla tak dlouho, protože krátce po jeho návštěvě se z Denveru přestěhovala do Phoenixu.

Nikde neměla stání. Za posledních patnáct let bydlela v sedmi městech. Její otec s oblibou říkával, že Sadie nikde nezůstane dlouho, protože se snaží zapustit kořeny v neúrodné půdě. Ale netušil, že Sadie se žádné kořeny nikde zapouštět nesnaží. Nechtěla se vázat. Líbila se jí volnost a vyhovovalo jí, že si může pokaždé jen sbalit pár věcí a přestěhovat se, kdykoli se jí zamane. A to jí umožňovala i poslední práce. Léta se potloukala po univerzitách, střídala jednu za druhou, ale nikde nezískala titul. Nakonec se jen tak z hecu rozhodla pro kariéru realitní makléřky – a teď už měla licenci ve

třech státech a svou práci milovala. Každou minutu. No, každou možná ne – jednat s pozemkovými úřady ji občas dohánělo k šílenství.

Objevil se před ní ukazatel s kilometrovníkem na Lovett a Sadie opět stáhla okénko. Čím víc se blížila k domovu, tím byla neklidnější a podrážděnější. Nejradši by udělala čelem vzad. Nešlo o otce. Už před pár lety se s jejich vztahem vyrovnala. Nikdy to pro ni nebude láskyplný tatínek, kterého v dětství potřebovala, a z ní zase nikdy nebude syn, jehož si přál.

Vlastně nešlo ani o samotné městečko. Lovett za to samozřejmě nemohl, ale když se sem minule vrátila, stejně si zhruba po deseti minutách připadala jako hadr na podlahu. Tehdy se zastavila na benzince *Gas and Go*, aby natankovala a koupila si dietní kolu, a za pultem jako obvykle postávala majitelka podniku paní Luraleen Jinksová. Vrhla krátký pohled na Sadiin prsteník bez snubního prstenu a začala se dusit – Sadie by řekla, že jí zaskočilo leknutím, ale jelikož Luraleen už padesát let kouřila krabičku cigaret denně, možná to bylo něčím jiným.

„Copak ty ses nevdala, holčičko?“

Sadie se usmála. „Ještě ne, paní Jinksová.“

Luraleen vlastnila benzinku odnepaměti. Levný chlast a nikotin udělaly své, takže vypadala trochu jako svraskalá mumie. „Neboj, někoho si najdeš. Ještě není tak pozdě.“

Čímž chtěla naznačit, že Sadie patří rovnou do šrotu. „Je mi dvacet osm.“ Dvacet osm znamená, že je ještě mladá a má celý život před sebou.

Luraleen ji poplácala po ruce bez prstenu. „Tak si to tak neber, děvenko.“

Teď už si Sadie podobné řeči nepřipouštěla. Byla do-

cela v pohodě. Pak jí ale před pár měsíci zavolala teta Bess z matčiny strany, že má přijet na svatbu své mladší sestřenice Tally Lynn. Dali jí to vědět dost narychlo, proto ji napadlo, jestli jim někdo na poslední chvíli neodřekl a Sadie se hodila jako náhradnice. Sestřenici vlastně osobně neznala, ale patřila do rodiny, a přestože se Sadie snažila předstírat, že nemá žádné kořeny, a přestože se jí vůbec nelíbila představa, že by měla asistovat na svatbě mladší příbuzné, nedokázala odmítnout. Dokonce ani tehdy ne, když jí na vyzkoušení doručily křiklavě růžové šaty, které si jako družička měla obléknout. Byly bez ramínek, s vypasovaným korzetem a krátká nadýchaná taftová sukýnka odstávala do všech stran, takže když Sadie svésila ruce podél těla, úplně se v té nabírané parádě ztratily. V osmnácti na maturitním plese by nejspíš proti podobnému modelu nic nenamítala, ale střední škola je dávná minulost. Teď je jí třicet tři a v těchhle cukrátkových šatech vypadá uhozeně.

Pořád jenom družička. Nikdy ne nevěsta. To si o ní budou lidi myslet. Všichni v rodině a ve městě. Budou ji litovat a to ji děsně rozčilovalo. Nesnášela, že jí to stále vadí. Zlobilo ji, že momentálně nemá přítele, kterým by se mohla pochlubit. Tak moc ji to štvalo, až ji napadlo, že by si mohla někoho zaplatit. Nejudělanějšího a nejhezčího frajera, kterého by si její peněženka mohla dovolit. Jen aby všem vytřela zrak. Aby nemusela poslouchat šuškáni, neviděla postranní pohledy a neztrácela čas vysvětlováním, proč žije sama. Nicméně najmout si chlápka v jednom státě a převážet ho do jiného by nemuselo dopadnout dobře. Morální aspekt celé záležitosti ji netrápil. Vždyť muži si platí ženy v jednom kuse.

Asi patnáct kilometrů před Lovettem oživila monotónní hnědou scenerii větrná korouhvička a starý plot.